

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

«Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ»

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Νά τι συμβαίνει, εξακολουθήσει ο Λοβέρτ, ο φίλος μου ο Πλουσέτ ύστερ' από δύο μηνών κίνδυνο άρχισε νά γιατρεύεται πιά και σήμερα τό πρωί, καθώ; τοῦ μιλούσα, έμαθα γιατί πήγε νά κινδυνεύσει μόνος του στη μητρόπολη τό πρωί πού ή ευγενειά σας χόν έσωσε από βέβαιο θάνατο.

— Τι πήγε νά κάνη; ρώτησε μέ περιέργεια ο κόμης.
— Πήγε νά βάλη επάνω στό 'Άγιο βήμα της Παναγίας ένα δαχτυλίδι, χάρις στό όποιο θά βρισκόταν ή Μαγδαληνή.

— Θά ναι κανένα φυλαχτό του Πάππ; ρώτησε ο κόμης χαμογελώντας.

— Όχι, πολύ φοβάμαι μάλιστα μήν είναι κανένα φυλαχτό του διαβόλου. Όστόσο οι κακούργοι πού του ρίχτηκαν δέν τόν άφησαν νά κάνη τό σκοπό του. Και σήμερα τό πρωί, επειδή δέ μπορεί άκόμα ο ίδιος νά περπατήσει μου έδωσε τό δαχτυλίδι και μέ παρακάλεσε νά πάω νά τό ρίξω τό γρηγορώτερο στό άγιο βήμα. Έγώ όμως προτού πραγματοποιήσω την επιθυμία του, θά ήθελα νά σάς πώ μέ ποιό τρόπο τό δαχτυλίδι αυτό έφτασε στό χέρι του φίλου μου και κατόπι νά σάς ζητήσω και μία συμβουλή.

Και ο Γουλιέλμος διηγήθηκε στον κόμητα της Θούνης την ιστορία του δαχτυλιδιού-φυλαχτού την όποιαν οι άναγνώσταί μας ξέρουν.

— Νά μία παράδοξη ιστορία, είπε ο κόμης όταν ο Γουλιέλμος τελείωσε την αφήγησή του. Ός τόσο πρέπει νά τό δοκιμάσετε αυτό τό δαχτυλίδι.

Ο Γουλιέλμος, φάνηκε σά ν' άνακουφίστηκε.

— Αυτό ήθελα νά σάς ρωτήσω κ' έγώ, είπε, γιατί ο άνθρωπος πού του τώδωσε είναι ένας άλλόκοτος άνθρωπος.

— Πιό ήταν τά χαρακτηριστικά του.

— Άντατός, ψηλός, άδύνατος, ξερός, μ' ένα κερνέιο χρώμα, μέ μάτια κίτρινα και περσά μαλλιά.

Τό χαμόγελο του κόμητος έσβυσε και ρώτησε μέ μία φωνή κάπως σβυμένη.

— Αυτόσ ο άνθρωπος δέν είχε στό μάγουλο...

— Μιό πληγή; μάλιστα ευγενέστατε! του άπήντησε ο Γουλιέλμος πριν τελειώσει την έρφήσή του.

Έπικρούθησε σιωπή. Ο κόμης είχε χλωμάσει.

— Πηγαίνετε νά μου φέρετε τό δαχτυλίδι αυτό, είπε στό τέλος. Θέλω νά τό δω...

— Τό δαχτυλίδι! άπάντησε ο Γουλιέλμος; τό έχω άπάνω... νάτο.

Ο κόμης έβριζε μία ματιά σ' αυτό κ' άμέσως άνεγγνώρισε τό οικόσημα του δόν Διέγον Διάξ της Οθέρης, την έχριμα πού έπνιγε έναν άετό.

Ο δόν Διάξ λοιπόν ζούσε ;... Όστε ή Δολόρα δέν είχε γελαστεί ; Ζούσε εκεί κοντά τους, μέσα στην ίδια πόλη, μέσα στον ίδιο δρόμο ίσως ;

Και ο άτρόμητος κόμης φοβήθηκε!

Πώς θ' άπομάκρυνε τον καινούργιο αυτόν κίνδυνο ; πού κίνδυνο αυτό πού δέν είξερε από πού θά έχόταν ; Πώς νά προφυλάξη την κόμησσα άπ' αυτόν ;

Νά φύγουν ! Μά ο κόμης δέ μπορούσε νά τό κάνει αυτό, γιατί πρό όλίγου άκόμα είχε όρκισθή νά παραμείνη στην πόλη και νά προσετατήση την εκκλησία του 'Άγιου Κεντίνου.

Νά στείλη τη Δολόρα μόνη της στό έξωτερικό ; Άλλά ποτέ δέ θά θεχόταν εκείνη ένα τέτοιο πράγμα.

Άξαφνα τό πρόσωπο του κόμητος έλαμψε.

— Κόμης, είπε στό Γουλιέλμο πού τόν έκοίταζε ξεφανισμένος έμπιστευτήτε μου τό δαχτυλίδι αυτό. Άναλαμβάνω νά τό πάω έγώ ο ίδιος στη μητρόπολη.

III

'Αετός και 'Εχιδνα

Την άλλη μέρα πολύ πρό της αύγής, ο κόμης της Θούνης βρισκόταν μέσα στην εκκλησία της Παναγίας. Τράβηξε προς τό θυσιαστήριό της Παρθένου. Έκει δέν έβρισε τό δαχτυλίδι άπάνω στό μαρμαρο, άλλα πήγε και κρύφτηκε πίσω από ένα στύλο πού εταν ακριβώς άπάναντι από τό βωμό.

Έκει στάθηκε και περίμενε. Σιωπή άπόλυτη βασίλευε μεσ' στην εκκλησιά και σκοτάδι βαθύ.

Ο κόμης της Θούνης μέ τά μάτια όρθάνοιχτα, τ' αύτία τενατωμένα περίμενε. Όστόσο ή ώρα περνοίσε.

Είχε άρχίσει νά ξεμερώνει πιά.

Άξαφνα ο κόμης ξεχώρισε μπρός στό βωμό μία ψηλή σιλουέττα μαύρη, ή όποία κουνιόταν έλαφριά.

Θά την βραινεν κανείς γιά ένα ιερέα, ή όποιος λειτουργούσε μέσα στό σκοτάδι.

Άπό πού είχε μπει αυτό τό φάντασμα ; Πόση ώρα βρισκόταν εκεί πέρα ; Ο κόμης Γουδφρίδος δέ μπορούσε νά κατάλαβη τίποτε.

Ένα μονάχα είξερε : Ότι αυτό τό φάντασμα εταν ο άνθρωπος πού ζήτησε.

— Ά ! σκέφτηκε, νά σε πάσω, φρεϊδι, αυτή τη φορά και δέ θά δαγκάσεις πιά.

Έτράβηξε τό μαχαίρι του, άλλα ύστερ' από σκέψη τό ξανάβρισε στη θήκη του. Έπειτα ξεκολλώντας άπό τό στύλο στον όποιο είχε άκουμπήσει, τράβηξε προς τό βωμό.

Όσο έλαφρά κ' άν περπατούσε ο δόν Διάξ τόν άντελήφθηκε γιατί έκανε μία άπότομη κίνηση ή όποία φανέρωσε πώς ήθελε νά φύγει. Μά δέν έφυγε γιατί ίσως σκέφθηκε ότι δέν πρόφτανε, άλλα στράφηκε κ' άκούμπισε στην 'Άγία τράπεζα, κοιτάζοντας τόν κόμητα πού πλησίαζε.

Σέ μία στιγμή οι δύο θανάσιμοι άντίπαλοι βρισκόντουσαν ο ένας άπέναντι στον άλλο.

Ο Άρχων της Θούνης έκρυβε τό πρόσωπό του μέ τό μανδύα του, καθώσ τόν είχε άνασηκώσει. Τού δέν Διάξ όμως τό πρόσωπο ήσκέπαστο, έδειχνε όλη του τό χλωμάδα.

— Γνωρίζετε αυτό τό δαχτυλίδι ; ρώτησε άμέσως ο κόμης.

Ακούγοντας τη φωνή του ο δόν Διάξ άνασκήρτησε ώστόσο πής τό δαχτυλίδι και μέσ' στό χλωμό φως της αύγής άρχισε νά τό κοιτάξη.

— Τό ξέρω άπάντησε.

— Έκείνος πού σάς στέλνει τό δαχτυλίδι αυτό, ζητάει την προστασία σας, συνέχισε ο κόμης.

— Θά την έχει.

— Θά του άποδώσετε δηλαδή τη νέα πού άγαπά ;

— Μάλιστα.

— Και πότε ;

— Σέ έννιά μέρες.

— Και γιατί όχι τώρα άμέσως ;

— Γιατί αυτή είναι ή θέλησίς μου, άρχοντα της Θούνης.

Ο κόμης της Θούνης βλέποντας πώς ο Ίσκανός τόν άνεγγνώρισε κατάβρασε τόμανόθνα του και κάρφωσε άπάνω του τό βλέμματά του.

— Η θέλησίς σας !.. Ξανάπη μέ τόνο σαρκαστικό μά φαντάζομαι ότι, σά μάντις πού είστε, θά ξέρετε ποιά άφορητή μέφερε θά πέρα.

— Έρχεστε, άπάντησε ο δόν Διάξ, γιά νά βεβαιωθείτε άν ο άνθρωπος γιά τό όποιο σάς μίλησε χθές ο κύριος Γουλιέλμος Λοβέρτ, είναι ο ίδιος, ο δόν Διάξ πού πνιγχε πρό τριών έτών.

— Ω ! τόν διέκρινε ο κόμης, δέν εταν χθές ή πρώτη φορά πού άρχισα νά ύποπτεύομαι την άνάστασή σας.....

— Βέβαια, βέβαια, κύριε Δέλιε ! άλλα ύπάρχει στό σπίτι σας κάποια ψυχή, ή όποία μονάχα χθές κατάλαβε ότι ζώ, μία ψυχή πού τρέμει και γαμίζει φρίκη και τδνομά μου μόνο άν άκούσει..... και σάς, σαν έξαιρέτος σζγγος πού είστε, πολύ σωστό σκεφτήκατε : « Άν δέ σκοτάσω τόν δόν Διάξ ή κόμησσα δέ θά ήσυχάσει ποτέ της και τρομερά όνειρα θά την βασανίσουν στον ύπνο της.... και γι' αυτό άς πάμε νά σκοτώσουμε τόν δόν Διάξ ! »

— Απατάσθε, κύριε ! άν ήρθα εδώ, δέν τό έκανα ύπακούοντας στό μίσος και στην απέχθεια πού αισθάνομαι έναντιον σας' ήρθα γιά νά συλλάβω εκείνον πού όλος ο λαός της Φλάνδρας τόν καταριέται και τόν περνάει γιά φάντασμα, εκείνον ή όποιος πρό τασάρον μηνών σκορπίζει γύρω του την καταστροφή, την άπελπισία και τό θάνατο. Σάς είχα πειστεί δόν Διάξ, μά είχα και μερικές άμφιβολίες. Τώρα δέ άμφιβάλλω πιά..... Ο κόμης όμως της Τουραινής είστε οσις !... Έσείς είστε ή κατάσκοπος πού στέλνετε στις φυλακές χιλιάδες άθώων, έσείς έρρίξτε τόν δυστυχισμένο αυτόν τόπο στη συμφορα και στην άπελπισία !... Έσείς προδίδετε τούς πάντας και δέ σέβεσθε τίποτε ! Σάς είχα μριατεί, σάς τό ξανάλεω.

— Πρέπει, μέ την άλήθεια, νά επαινέσω την όξυνδέκεια της έξοχότητός σας ! άπάντησε ο δόν Διάξ κάνοντας μία ύπόκλιση.

— Λοιπόν τά όμολογείτε και οσις τά έγκλήματά σας !... Τά όμολογείτε και δέν τρέμειτε ; ('Ακοουσθεί)

Στάθηκε πίσω από ένα στύλο και περίμενε...